Akbaba

Muhalefet — İşte, bunlar da bizim uçan dairelerimiz!

Filimlerine ve güzelliğine hayran olduğunuz

Ayten Çankaya

"Cildinize benim gösterdiğim ihtimamı gösteriniz„ diyor!

"Ben banyo ve lavabomda PURO Tuvalet Sabunu kullanırım. Puro Tuvalet Sabunu tahayyül ettiğiniz o kadife gibi yumuşak teni, sihirli güzelliği temin eden en mükemmel güzellik müstahzarıdır. Puroyu tavsiye ederim„

Bugünden itibaren Puro Güzellik Metodunu siz de tecrübe ediniz. Puro cildinizin gizli kalan güzelliğini meydana çıkararak sizi daha genç ve daha çazip gösterir.

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet Sabunları % 100 saftır.

4-49

Denizcilik Bankası

T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor demektir

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1954 ikramiye mikları

1.500.000 Liradır

Bu zengin planda

Evler, apartman daireleri, traktörler ve ayrıca dolgun para ikramiyeleri bulunmaktadır. İştirak şartlarını öğrenmek için 460 Şube ve Ajansımız emrinize âmâdedir.

İller Bankası

Sermaye: 300.000.000 T. L.

İl Özel İdareleri, Belediyeler ve Köylerin Harita, İmâr plânlariyle Su, Elektrik, Yapı, Proje, İnşa ve tesisleri

BANKA VE KREDİ MUAMELE VE HİZMETLERİ EN MÜSAİT ŞARTLARLA YAPILIR VE MEVDUAT HESAPLARI AÇILIR

SEK VERMUT...

Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik sekreteri:
Selâmi Münir Yurdatap
Adres: Klodfarer Cad. No. 8 - 10. Daire 3.
Telefon: 21811
ERCAN MATBAASI
Fiat. . 50 Kuruş

SAYI: 143 C.: 6 _ 9 ARALIK 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Uçan Daireler

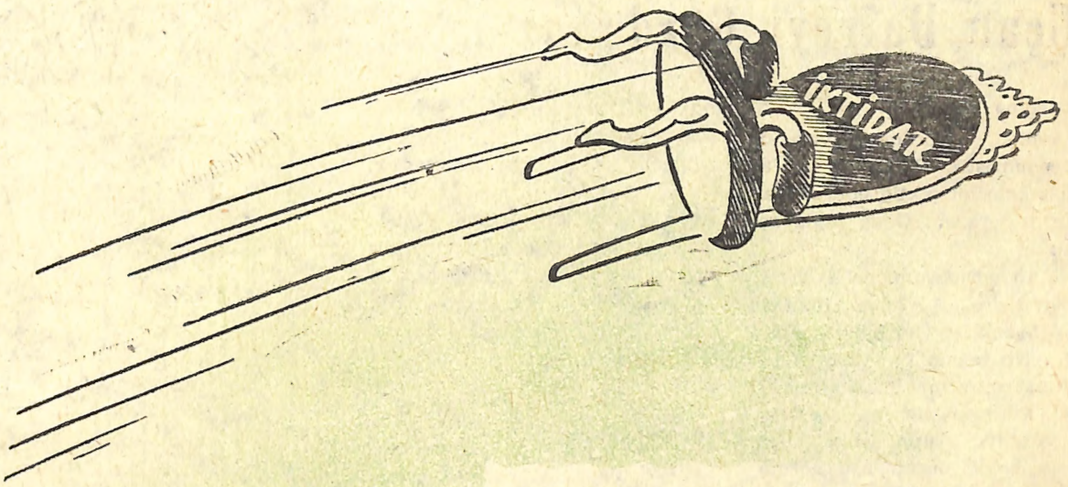

• Nasıl uçtun görünmeden kanadın!...

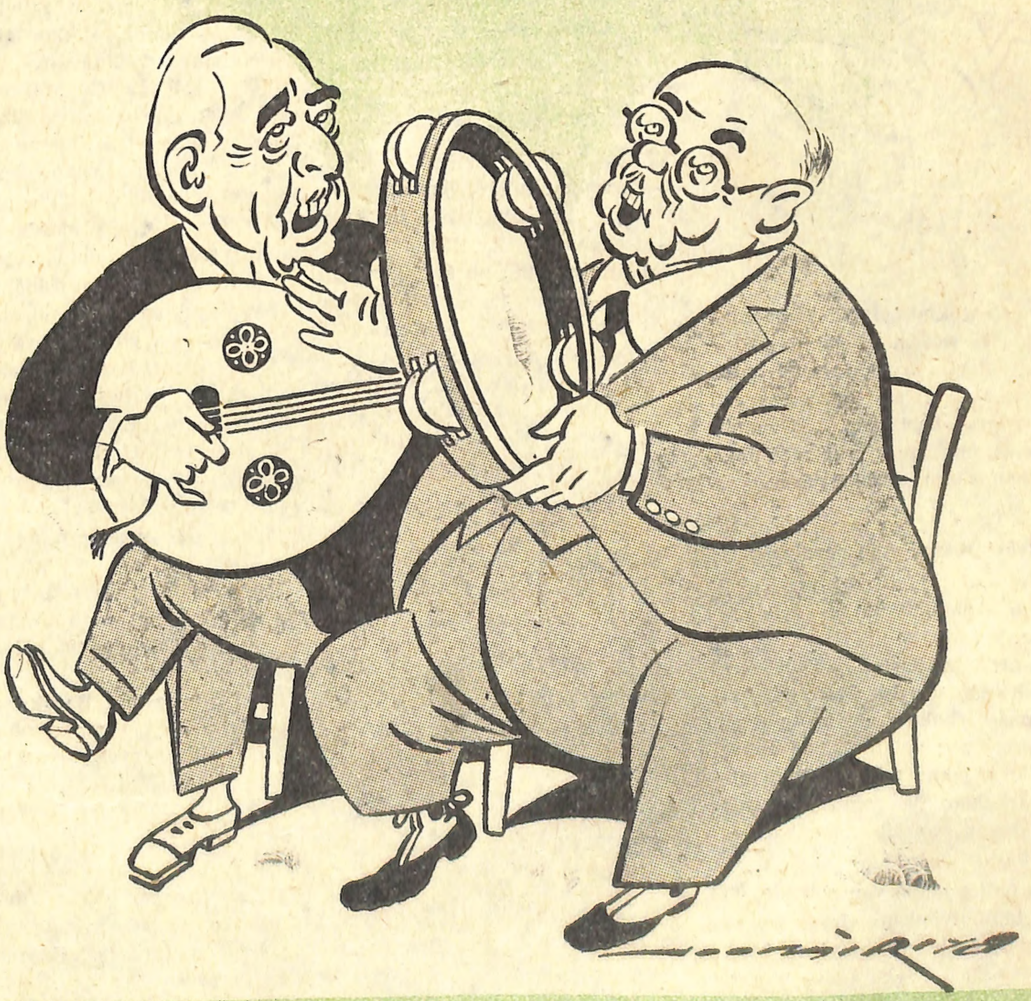

ŞİMDİ bütün dünya bununla meşgul: Uçan dairelerle... Fransada, İtalyada, hattâ İngilterede bile görenler var... Görenler de değil, içindeki acayip mahlûkla konuşanlar da...

Bizde mi?.. İki ilim adamımız, Ankara vapuriyle bir Akdeniz seferinden dönerken gördüklerini söylediler?.. Hem de bu iki ilim adamı, Profesör Şekip Tunç gibi mânevî ilimlerin adamı da değil. Biri, Doktor Ekrem Şerif, öbürü Operatör Kâzım İsmail gibi iki Ord. Profesör...

E, şimdi gözüne ve sözüne inandığımız bu çifte şahitten sonra, gel de yalan de bakayım!

Eski din adamları, kıyamet alâmetlerini anlatırken:

— Kadınla erkek fark edilmez olacak, insanlar kuşlar gibi uçacak, balıklar gibi yüzecek, gökten yere ateş yağacak, Ye'cûc-u me'cûc orduları dünyayı istilâ edecek!

Derlerdi... Şöyle etrafımıza dikkatle bakalım: kadınla erkek fark ediliyor mu?.. Ne bizde sakal bıyık kaldı, ne onlarda dalga dalga saç.. Hele yazın, pantalonu giydik mi, kadını da, erkeği de, Nedim'in dediği gibi:

Nesin sen, doğru söyle kız mısın, oğlan mısın kâfir!

Kuşlar gibi uçmaya, balıklar gibi yüzmeye gelince, insan oğullarının bu başarısı gök ve deniz mahlûklarını hayrette bırakıyor artık... Siz söyleyiniz: hangi kuş ve balık, bir Amerikalı pilot, yahut bir İngiliz denizaltıcısı kadar Atlantik göklerini ve sularını hızla geçebilir?

Yıldızlar arasından yağan ateşleri, Alman, İngiliz ve Japon milletlerine sormalı... Hele iki atom bombasından sonra topyekûn teslim olan Japon milletine!..

Haaa, demek ki kıyamet alâmetlerinden hepsi tamam... Eh, kala kala bir Ye'cûc-u me'cûc ordusu kalıyor... O da, galiba uçan dairelerle ötede beride keşiflerini yapmakla meşgul.

Hani Nasreddin Hocaya:

— Kıyamet kopunca dünyanın altı üstüne gelecekmiş, demişler...

Hoca, iyimser bir gülüşle:

— Aman gelsin demiş, belki altı üstünden iyi çıkar!

Siz ne dersiniz dostlar?.. Acaba uçan daireler, bir felâketin mi, yoksa bir saadetin mi müjdecileri?..

Haaa, bir ihtimal daha var: meşhur akıl doktoru Şarko'ya göre, çıldırmak üzere olan insanların gözleri önünde herşey kanatlanır, uçmaya başlarmış. Rıza Tevfik, Tevfik Fikret'le yaptığı manzum bir münakaşada, bunu, şu iki mısra'la söyler:

Diyor ki Şarko: bir insan kaçırdı mı, mutlak
Önünde uçmaya başlar ağaç, çiçek, yaprak!

Hangisi doğru bilmem. Belki de insan oğulları, topyekûn çıldırıyoruz! *AKBABA*

AKBABANIN ANKETİ

Anketi yapan: Dübbüekber

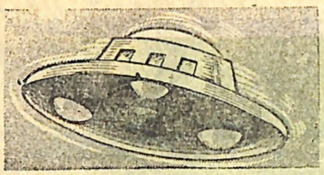

Uçan Daireyi Gördünüz mü?

Gazeteye telefon geldi:

— Balıkpazarına uçan daire indi. İçinden iki Merihli çıktı. Akbaba'nın foto-karikatür muhabirini yanıma aldım. Bir dolmuşa atlayıp geç kalmak tansa, bir an evvel gidebilmek için yürümeği tercih ettim. Balıkpazarına biz gidene kadar, uçan daireden çıkan Merihliler, çoktan dönüp gitmişler.

Sayın okuyucularımızı, uçan daire konusunda cahil bırakmamak için, uçan daireyi görenlerin izlem ve görgülerine baş vurdum.

Despina Ne diyor?

Despina, «Kordon Nuvar» da konsomatristir. Vaktiyle iki ay kadar kahrımı çektiği için arasıra hatırını sorarım. O da şöyle anlattı:

— Ah gormusum, ne ki derler utsan dayre... Aksam tükânda (bar demek istiyor) his yok müsteri... Ne zaman ki vardı sahat, belkim ust, girmis itserde bir hazi ağa... Oturmus benden masada... Its vire its... istim, istim... nah, nasın boyle burnu uzu gormu_

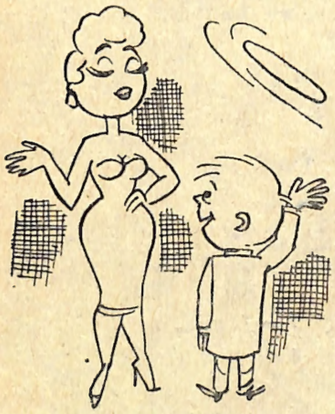

yorum. Koktel, vitski, sampania, bôl... Ne zaman ki gelmis adisyin... Hazi ağa sıkarmis bir turba itsinde sari sari utsan dayre... Hristosun basi itsin... Utsmus, utsmus, epsi, ne ki var zebinde... Ah panayamu, gordum utsan dayre...

Bekçi Kasım Ağa ne diyor?

Uçan daireyi ilk gören Bekçi Kasım Ağa imiş. O da şöyle anlattı:

— Ula gardaşım!.. Dün gece zabaha garşı uyhu basdırdı. Arhadaşa, İrbaham dedim, pulise, gomisere goz gulah ol, ben uyhuda ikene çıhar gelirse düdiği öttir. İrbaham ilan mabayınımızda her dayim yaparıh... İbraham olir, didi.

Fırının ocağına yan gelende, ondan kelli uyimişim, Uryamda. aha bubam bir uçan dayira çıhtı... Gurban, ben deyim pafur gadar, sen di diretnohut gadar. Bi de o sıra İbraham düdügi öttürdi. Garşımda gumiseri gören de şafah attı.

Abdulazîm Tahtavî Paşa Ne diyor?

Kral Faruk'un amcasının süt kardeşinin yeğeninin kayın biraderinin bacanağı, sabık kral hanedanına mensup «Abdul'azîn Tahtavî Başâââ» Mısırdan pasaport aldıktan sonra İstanbula geldi. Şimdi, iki senedir sabık güzellerden «Şâdan Hânımefendi» ye koca vekilliği yapar. Bir kere de Paşa'nın fikrini alayım, dedim.

— Esselâmun aleykûm ya ahî...

— Aleykûm selâm Pasa hazretleri.

— Keyif tayyıb...

— Şöyle böyle... Siz nasılsınız?

— Elhamdülillâh... Ban da şoylâ boylâ... la vallahi ban bu karıyla yapamayajak... Ma'lûm, avvelâ tijarat yaptı, bu karı yuzundan tof attı... Ya afandîna, bu kari bani kulliyyen enâî zanneder. Şok a'la ve şok ra'na, muhtaram bir kari, emma velâkin, benimla yatmıyor... Birinili geja eyvallah .. Emma her geja ban tek basımda yatıyor... Ben.

Yalvararak:

— Sizin Şadâân!..

Kızajak... Başımda atıyor uçan dayirââ...

Tahtavî Paşa hazretleri, çıplak başındaki ceviz büyüklüğündeki şişleri gösterdi:

— Bunlar cumlasi uçan dayirââ nişâânesi... Tabak, şanak, şomlek hap başımda atıyor.

Bir Gazete Okunuyor!

Okuyan: **Okumuş**

ARAP Mehmed'in kahvesi Mevlânekapısı ile Silivrikapı arasında Âbuker Hatun Mescidinin bitişiğindedir. Severim Arap Mehmedi... Arap Mehmed diyorsam, bakmayın siz, yüzüne karşı hepimiz, Mehmet âbi aşağı, Mehmet âbi yukarı... Arap Mehmet, benim çocukluğumda, surlar var ya işte oralarda esrar satardı. Daha o zamanlar eroinin adı yoktu. Biz sağdan soldan duyardık: «Arap Mehmet, birini vurmuş ta, on yıl hapis yatmış.»

Arap Mehmet kaatildi ama, kim se korkmaz, herkes onu severdi.

Bu kadar etraflı anlatmama sebep, «sen şimdi Harbiye'de oturuyorsun, ne işin var surların dibindeki Arap Mehmed'in kahvesinde?» diye sorarsınız da ondan..

Biz o mahalleden on beş yıl var, çıktık, ama arada sırada giderim Arap Mehmed'in kahvesine...

Nasıl gitmezsin... Bacak kadar çocuktum. Bir bayram sabahı idi: Bayram elbisem yok, diye kimsenin görmemesi için duvarın dibinde ağlıyordum.

— Ne ağlıyorsun ulan?

Diye bir ses duydum. Baktım O...

Bi şiy yok Memet âbi...

Dedim.

— Sil sümüklerini be!.. Söyle neye ağlıyorsun?

Ben susunca, bir tokat attı, gözümde şimşek çaktı:

İçimi çeke çeke:

— Elbisem yok ta, onun için...

Dedim.

— Erkek kısmı ağlar mı? Yürü bakalım!..

dedî, beni önüne kattı. Esrar satıcısı, sabıkalı Arap Mehmet, bayramın birinci günü, bana bir takım hazır elbise, bir çift kundura, mendil, daha neler aldı. Unutulur mu hiç?

Taaa Harbiyeden kalkar Arap Mehmedin Mevlânakapıdaki kahvesine giderim.

Giderim de ne yaparım sanki!.. Arap Mehmet kahve parası bile almaz.

Geçenlerde bir pazar, yine ora_

○ ○

Sâbire Teyze ne diyor?

Balıkpazarına bakan apartmanlardan birinde arkadaşlardan aktör Cihat oturur. Kaynanası Sâbire Teyze'ye;

— Uçan daireyi gördünüz mü?

Diye sordum.

Sâbire Teyze uçan daireyi şöyle anlattı:

— Gördüm evlâdım, gördüm. Allah kabul etsin sabah namazını kıldım. Şu bizim damat olacak herife Allah akıl fikir ihsan etsin, diye dua ediyordum. Saat altı, altı buçuk vardı. Bir ara içime heyheyler geldi. Şöyle bir pencereyi açayım da, hava alayım, dedim. Bi de ne göreyim evlâdçım, gökyüzü şahrem şahrem yarıldı. Bir nur doğdu. İçinden melekler inmeğe başladı. Kanatları yirmi iki ayar som altın, mübarek vücutları pırıl pırıl gümüşten... Yeşil Hoca Cuma nâmazında, derste geçmişti. Sevap melâikelerini görenler sorgusuz sualsiz cennete gidermiş. Artık Sâbire cennetlik oldu.

Uçan Dairelerin Esrarı Çözüldü!..

Çözen:
Esrar DEDE

teler, profesörler, ilim olmasaydı, insanlar çok daha rahat yaşayacaklardı. Haklı mıyım, haksız mıyım bakın size anlatayım.

Nüfus kâğıdıma göre altmış dört yaşındayım. Bana sorarsanız on dördümü hâlâ geçmedim. Onun için mahallenin çocukları beni çok severler. Beraber uçurtma uçururuz, bahçelerden ayva çalarız, yapmadığımız kalmaz.

Bir gün Demir geldi:

— Osman amca, çabuk koş!.. tepeye uçan daire indi, dedi. Piç kurusunun benimle dalga geçtiğini anladım ama, kıramadım. Hemen geceliğin üstüne pantalonu çekip yürüdüm. Kız erkek, bir sürü çocuk, bir şeyin etrafına yığılmışlar. Beni görünce sevinçle ellerini çırptılar:

— Osman amca, uçan daire!.

Yerde, parlak büyücek tas gibi bir şey var. Kenarlarından bir sürü teller, kablolar, demirler çıkmış. Bunun yanında da dört beş yaşında bir çocuğa benzeyen acaip bir mahlûk yatıyor.

Çocuklar anlatmağa başladı.

— Havada uçan daireyi gördük. Osman amca... Çetin bir taş attı tutturamadı. Sonra Demir sapanla düşürdü. İçinden üç kişi çıktı. İkisi kaçtı. Biri de işte bu.. ölü.

Yerde yatan cesede baktım. Az çok insana benziyor. Yalnız dört ayaklı...

Demir, bizim elebaşımızdır. Kenara çektim.

— Demir dedim, bana yuttura_mazsın... Söyle bakalım, yine ne numara yaptınız?

Demir:

— Söylicem ama, başkasına söyleme Osman amca, dedi.

— Söylemem!

— Babamın bir eski ondüle makinası vardı. Dükkandan eve getirmişti. Ondüle makinesinin tasını çıkardım, işte o...

Demir'in babası kadın berberiydi.

— Peki bu yerde yatan ne?

— Fındık!..

Fındık, bizim mahallenin köpeği... Fındık ölmüş. Ölünce, Demir'in aklına böyle bir iş gelmiş. Fındık'ın tüylerini tıraş makinesiyle kazımış. Suratını da renk renk boyamış. Çocuklar aralarında toplanıp böyle bir oyun çevirmeği kurmuşlar.

Demir:

— Acaba oyun yaptığımızı anlarlar mı? dedi.

— Eğer âlimler, profesörler gelirse anlamazlar.

Uçan dairenin etrafında gittikçe kalabalık toplanıyordu. Herkes bir şey söylüyordu:

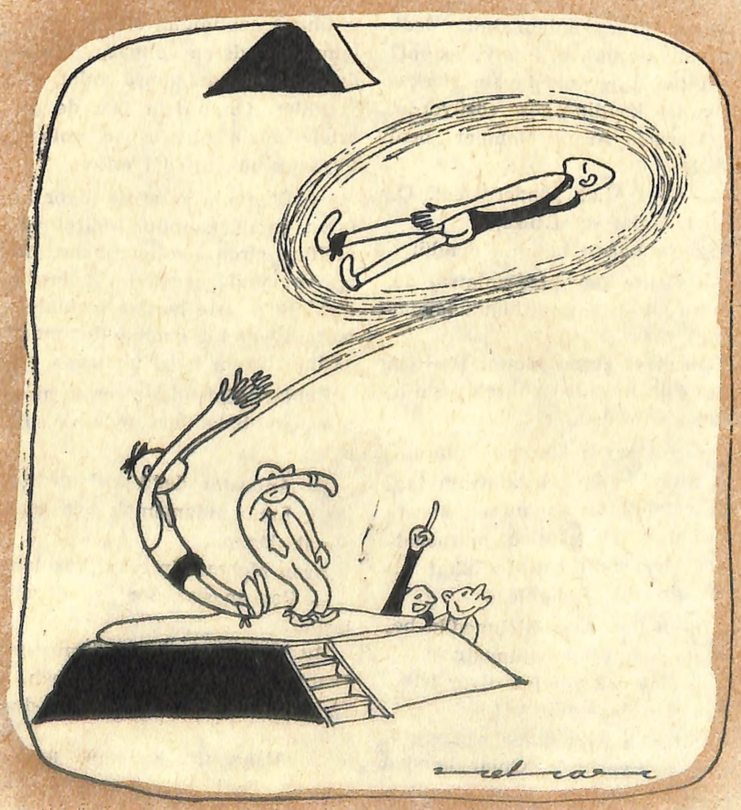

— İşte, «Uçan daire» oyununu tatbik ettil..

(Nehar)

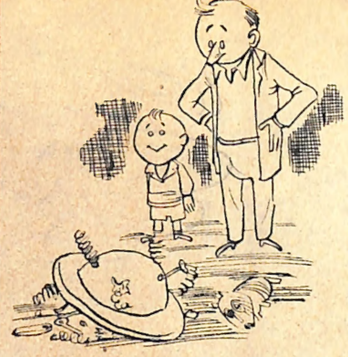

— Bunlar mutlaka Merih'ten geliyor.

— Dünyayı istilâ edecekler.

— Yok canım... Bu Amerikalıların işi...

Karakol haber almış. Etrafını kordon altına aldılar. Gazeteciler doldu. Boyuna fotoğraf çekiyorlar. Akşam üzeri, uçan daireyi de, Merihten gelen adamın cesedini de Üniversiteye kaldırdılar.

Estesi gün gazeteler, baştanbaşa bizim mahalleye düşen uçan daire hâvadisleriyle dolu. Daha ertesi gün ilmî makaleler yazıldı. İşe Tıp Fakültesi, Teknik Üniversite karıştı. Rasathane inceledi, Morg, cesedin dünyamızdaki canlıların hiçbirine benzemediğine dair rapor verdi. Günden güne iş alevlendi, büyüdü. Bütün dünya gazeteleri, avanslar, hep bizim ondüle tasından ve Fındıktan bahsediyor. Dünyanın her tarafından âlimler gelmeğe başladı. İşin garip tarafı, hiç kimse bunun uçan daire ve Merihli insan olduğundan şüphe etmiyordu. Bizim mahallenin çocuklarını bir korkudur aldı. Ben de dahil hiç birimiz, işin bu kadar büyüyeceğini ummamıştık.

Üniversitede «Uçan daireleri araştırma enstitüsü» kuruldu. Bir tıp, bir hukuk, bir de üniversite profesörü, bu enstitünün başına geçirildi.

İstanbulda Uçan daire hakkında ilmî bir kongre toplandı. Dünyanın her tarafından âlimler bu kongreye katıldı. Ben de dinleyici olarak bu kongreyi takip ettim.

Büyük salonda âlimler, profesörler yerlerini almışlardı. Salondaki büyük kürsü üzerine, Demir'in babasının eski ondüle makinesinin tası, yanında da kokmasın diye mumyalanmış bizim Fındık'ın cesedi vardı. Maarif Vekili, parlak bir nutukla kongreyi açtı. Sonra Vali, yabancı âlimlere:

— Hoş geldiniz!

Dedi. Uçan daire ve Merihli adamı ilk defa bulmak şerefi, memleketimize ait olduğu için kıvanç duyduğunu sözlerine ekledi. Kürsüde konuşulanlar, aynı anda, İngilizce, Fransızca, İtalyanca ve Almanca dört dile çevriliyordu.

«Uçan daireler araştırma enstitüsü» direktörü olan bir profesör, ilmî tebliğe başladı:

«— Muhterem âlimler!

Artık uçan daireler ve Merihli insanların varlığı hakkında zihinlerde en küçük şüpheye bile yer kalmamıştır. Üç aydır uçan daire üzerinde mütehassıs ilim adamları geceli, gündüzlü incelemeler yaptılar. Uçan daire, bizim dünyamızca mevcut olmayan «Meteoranium» isimli bir madenden yapılmıştır. Teknik üniversitenin verdiği rapora göre bu madenin mukavemet emsali, çelikten yüz milyon kere beş yüz altmış milyon defa yüksektir. Bu kablolar stereo denilen jeneratörün.....»

İki saat konuştuktan sonra, kürsüye gelen bir astronom, bu uçan dairenin yapılan kesin hesaplara göre, iki yüz milyar ışık yılında Merihten dünyamıza geldiğini açık delillerle isbat etti.

İşin aslını bildiğim halde, âlimler o kadar ilmî konuşuyorlardı ki, artık benim bile bu tas parçasının uçan daire olduğuna şüphem kalmamıştı.

Eğer tıp profesörü kürsüye çıktığı zaman o münasebetsizlik olmasaydı, bu işi bütün dünya bal gibi yutmuştu. Profesör şöyle konuştu:

«— Merihliler, elimizde bulunan cesedden anlaşıldığına göre mide ve kalp taşımıyorlar.»

Hayvanın arka bacaklarının arasını karıştırarak:

— Beyin ve sinir sistemi merkezi bir nahiyede bulunuyor,

Derken, profesörün elile tuttuğu o nahiyeden dürülü bir kâğıt

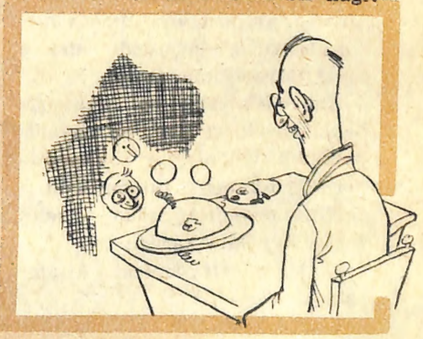

çıktı. Profesör de dinleyiciler de şaşırmışlardı. Profesör kâğıdı açtı, rengi uçtu.

Sıralardaki âlimler:

— Kâğıtta ne var? okuyun!..

Diye bağırdılar. Profesörün yüksek sesle okuduğu Merihten gönderilmiş mektup, dört dile birden çevrildi:

«Merih'ten dünyaya mesaj»

Bütün âlimler dikkat kesilmişlerdi.

«Ben 1950 doğumlu cinsi bozulmuş bir fino köpeğiyim. Bir çok defalar, belediyenin köpekleri zehirleme ekiplerinin ellerinden kuyruğumu kurtardım. Fakat son senelerde hayat şartları çok ağır_

— Ağabey, uçan daireye bak!..

laştı. Kış gecelerinde başımı soktuğum kovukta bankalardan biri ajans açınca sokak ortasında kaldım. İnsafsız kasaplar da kemik bile vermez oldu, içinde cam kırığı, süprüntü ve çivi bulunan ekmekleri yemekten midem bozuldu. En sonunda mahalledeki mikroplu Hamidiye çeşmesinden su içince zehirlendim. Allah geride kalanlara sabır versin.

İmza Fındık

Salonu derin bir sessizlik kapladı. Yabancı âlimlerin gözleri ya şarmıştı. Bir Fransız doktoru, Fındık'ın hâtırasına beş dakika saygı duruşu ve susma teklif etti. Resmî makamlar, sükûtun beş dakika değil, uzun seneler sürmesinin daha demokratik olduğunu söylediler. Bu teklif oybirliğiyle kabul edildikten sonra ilmî kongre büyük bir matem havası içinde dağıldı.

Bir Merihlinin Hatıra Defterinden

SALI — Bugün sağ ve salim olarak İstanbula indim. Burası cennet gibi bir yer.

ÇARŞAMBA — Sarayları, müzeleri dolaştım.. Harika!..

PERŞEMBE — İstanbullu bir güzelle Adadaki köşkünde mükellef bir yemek yedim.. Merihe dönmemeğe karar verdim..

CUMA — Bir basın toplantısı yaptım. Akşam şerefime verilen ziyafette rakı yerine su içtim, hastalandım.

CUMARTESİ — Bugün hiç dışarıya çıkmadım, akşama kadar yeni basılan bir şiir kitabındaki formülleri çözmekle vakit geçirdim. Bir aralık radyoyu açtım, uyuya kalmışım..

PAZAR — Maça gittim, akşama da bir yerli film seyretim. İkisinde de, utancımdan boynuzlarıma kadar kızardım. Kararımı verdim artık, Merihe dönüyorum..

S. M. Y.

Uçtu uçtu kuş uçtu!..

Yazan: Benli BELKIS

KÜÇÜKKEN sevdiğim oyunlas arasında, başta saklambaç, sonra köşekapmaca, bir de «uçtu uçtu kuş uçtu» denilen bir oyun vardı ki, buna pek bayılırdım. Uçtu uçtu kuş uçtu deyip te, gözlerimi semaya kaldırdığım zaman, ben o çocuk safiyeti ile havada, rengini, cinsini, hattâ etinin yenilip yenilmiyeceğini bile bilmediğim uçan kuşu ne kadar heyecanla arardım. Sonra göremediğim için, mahzun bakışlarımı tekrar önüme eğdiğim zaman, bakardım ki, uçan kuş değil, ama... Ortada uçup giden bir şey var. Benim Fransız mürebbiyem bir kaç saat için ortadan kaybolup yine uçuvermiş. Bugün uçan dairelerle bu hâdise arasında büyük bir yakınlık buluyorum.

Senelerdenberi, gözlerimin önünde uçup giden nelere şahit olmadım ki... Hoş ben de ömrüm boyunca, neler neler uçurmadım.

İşte uçtu uçtu kuş uçtu ile başladık sonra hayatımızda ne kasırgalar, ne karayel fırtınaları geldi geçti. Neler uçurtmadılar ki... Ve ben müsaadenizle neler uçurmadım ki... Hoş bunları söylerken, «şecaat arzederken merd-i kıpti sirkatin söyler» demeniz mümkün. Öyle mi konuşuyorum acaba?.. Artık ona siz karar verin. Haydi neyse, ben uçursam uçursam, veya uçurduysam belki bir kaalp...

Sonra o zamanlar, bir sürü sürprizler, hediyeler, Cadillac'lar, arsalar, villâlar, ikramiyeler bağışlıyan bankalarımız olmadığı için, ben âcizane sâdece basit bir kaç portföyün içindeki Avrupa bankalarına yazılan çek defterlerini, yine bugünkü döviz buhranını hesaplıyarak uçurmuş olabilirim.

Uçtu uçtu Hânedan uçtu, saltanat ve unvan uçtu, sonra uçtu uçtu fesler, çarşaflar, peçeler uçtu. Bütün bunlar uçtuktan sonra Tayyare Cemiyeti müthiş bir faaliyete geçti, müteaddit piyango gişeleri açıldı. Uçtu uçtu, İstanbula, Ankaraya Halk Partisi lideri uçtu, ama İstanbul - Ankara arasında o kadar uçtu, o kadar uçtu ki, dünya olimpik şampiyonasında uçuş rekorunu Ankara-İstanbul üzerinde kırdı diyebilirim. Fakat günün birinde lider, bu uçanlardan hevesini alamayıp daha yükseklere uçmak sevdasına kapıldı. Profesör Pikard, göklere yükselmek, denizlerin dibine inmek dünya rekorlarını kırar da, bizim lider semalarda uçan daire-

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

— Vay anasını, ilâna bak: Aylığı iki bin liraya kiralık daire!..
— Her halde uçan daire olacak!

(Orhan Enez)

Bozuk paralar değişecek (Gazeteler)

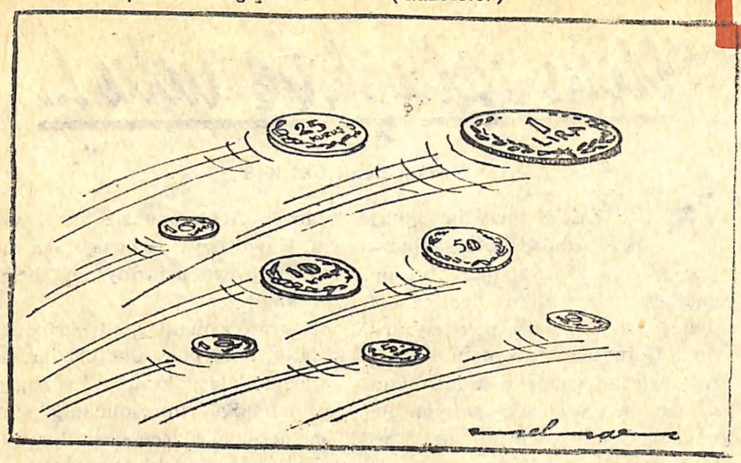

«Uçan daireler!.»

vi bulmak için neden uçmasın, uçar ya... Gemisine güvenen kaptan olur da, kanadına güvenen neden kuş olmasın? Fakat kuşların âhı tuttu galiba, hava tazyikından öyle bir eridi ki, tozu dumanı bile kalmadı. Hey gidi dünya hay... Bu dünya döndükçe daha neler uçmaz ki...

Harb senelerinin içinde atom bombalarının fırtınalarıyla, tarlalardan kopup uçan buğdaylar, ne mucizedir ki, Avrupanın muayyen memleketlerinde derhal fabrikalara kadar uçup gitti. Âdeta, adresi boynuna yazılan askeri muhabere güvercinleri gibi tam yerine kondular. Bu korkunç kasırgadan Anadolunun hücra köşesinde toprak taşıyan zavallı merkepler bile kanatlanmış gibi havalanarak, uçtu uçtu, kendisini taa Parisin göbeği olan Şanzelize'de buldu. Ne muazzam uçuş değil mi?

Uçtu uçtu, atom bombası tesiriyle denizdeki canavarlar, Avrupadan Asyaya, Asyadan Amerika ya bile uçtu. Uçtu uçtu Varlık Vergisiyle beraber milleti haraç kesenler de uçtu. Uçtu uçtu, dolarlar İsviçre bankalarına uçtu. Uçtu uçtu, yüz lira Türk parasını cebine koyup ta, Zati Sungur gibi her parmağında bir hüner olan yerli turistlerimiz, bu kadarcık para ile dünya turuna uçtu. Uçtu uçtu, boş valizlerle seyyahata çıkan vatandaşlarımızla göze görünmeyen dövizlerimiz de uçtu. O kadar uçtu ki, bizler için çok güç şey olan fakat haklı bulduğu muz bugünkü seyyahat kanunu çıktı.

Uçtu uçtu, Boğaziçinde, orta mektep diplomasını seyrüsefer vesikası olarak kullanmak isteyen nice acemi şoförler denize uçtu.

Uçtu uçtu, komşunun gecekondusu uçtu, ama yerine on katlı bir apartman kondu. Hem de daireleri bin beş yüz liradan tutuldu. Şaka değil, pencerelerinden Hilton oteline daha yakın apartmanlarda, manzara daha yakından görüleceği için, fiyatlar Londrada taç giyme merasiminde olduğu gibi, yüzme havuzuna yakınlığı nisbetinde ne kadar artacağını Allah bilir. Uçtu uçtu, apartıman kiraları da uçtu.

Evet, uçan dairelere gelinceye kadar neler neler uçuyor. Bırakın şu uçan daireleri rahat... Hemen Allah, kimsenin aklını başından uçurmasın...

Benli Belkis

○

SİTEM

Işık, sevgilisine sitem etti:

— Haniya beni daima seveceğini söylemiştin?

Sevgili, kendini müdafaa etti:

— Daima dedim, şekerim. Her dakika demedim ya...

BAKALIM

Ayten, Neclâya anlattı:

— Pek merak ediyorum kardeş, bakalım benimki bu akşam ne getirecek gelirken...

— İsim günü filân mı?

— Yo... Ama dün akşam eve sarhoş geldi, hem de lâvanta kokuyordu da...

Kocaman Lâflar

Eğer bir daire uçuyorsa, ona «uçan daire» derler.

Hususî Matematik öğretmeni Tık Behçet

Uçan puroları tercih ediniz, öksürtmez.

Tekel İdaresi

Demokraside, hiç bir resmî daire resmen uçamaz.

Tapu dairesinde mukayyit Affan

Uçan dairenin merkezi insanın beynindedir.

Ord. Prof. Şekip Tunç

Her türlü konforu haiz, banka ajansı açmağa müsait uçan dairelerimiz gelmiştir.

Emlâk komisyoncusu Selâhattin

Balon uçurmak, daire uçurmaktan kolaydır.

Anadolu Ajansı

KÜÇÜK HİKAYE

Otomobil Hırsızı

GÖZÜMÜN tuttuğu bir adama rastlayıncaya kadar epeyce beklemek zorunda kalmıştım. Nihayet köşeden memur tipli bir adam göründü. Fakir, fakat namuslu olduğu her halinden anlaşılıyordu. Ağır ve gayesiz yürüyordu. Hemen önüne geçtim:

«Beş lira kazanmak ister misiniz?» Sonra biraz ötede duran bir otomobili göstererek ilâve ettim: «Arabamı yalnız bırakmak istemiyorum da...»

«Çalınacağından mı korkuyorsdnuz?»

«öyle. Ben gelincye kadar ona bakarsanız size beş lira veririm.»

«Ne zaman döneceksiniz?»

«Yarım saat sonra. Belki de daha önce...»

İşini halletmiş bir memur tavriyle gülümseyerek elini uzattı:

«Bana itimat edebilirsiniz.»

Böyle yapmakla çok isabetli hareket ettiğimi anlamakta gecikmedim. Aşağı yukarı on dakika sonra elinde oldukça pahalı cinsinden bir çanta taşıyan çok şık bir adam arabaya yaklaştı. Fakat tuttuğum bekçi açıkgöz davranarak arabanın kapısını açmak için elini uzatan adamın yakasına yapıştı. Adam bu âni hareket karşısında neye uğradığını şaşırarak sendeledi. Kendimi mi aldatıyordum yoksa hakikat mıydi orasını bilmem ama bu işi yaptığım için boyumun beş santim uzadığını hissettim. Arabanın önüne diktiğim adam onu öylesine muhafaza etmişti ki gören bu adamın bütün hayatı boyunca muhafız kıt'ası erliğinden başka bir şeyle uğraşmamış olduğunu zannederdi. Aarbaya yaklaşan adamı tartaklarken yüzünde vatan müdafaasını hakkiyle başarmış bir askerin memnun ifadesi vardı. Aralarında şiddetli bir münakaşa başlamıştı. Çantası elinden düşen kalantor görünüşlü adam bizim bekçiye yumruğunu sallıyor ve tehdit ediyordu. Ben de biraz ötedeki bir apartmanın penceresinden olan biteni seyrederek eğleniyordum. Doğrusu bekçi kendisine verilen vazifeyi hakkiyle yapıyordu. Yabancı adam birkaç defa daha arabaya yaklaşmağa teşebbüs ettiyse de her seferinde göğsünden itildi, tartaklandı ve bir kenara fırlatıldı. Meselenin gitgide alevlenerek bir çıkmaza girdiğini gördükçe keyifleniyordum. Dışardan gelen sesleri daha iyi duyabilmek için pencereyi açtım. Arabanın sahibi olduğunu iddia eden adam vak'ayı görenlere kendisine şahitlik etmeleri için ricada bulunuyordu. Bizim bekçi ise:

«Ne? Bu senin araban mı? Seni gidi düzenbaz, yalancı herif!» diye ter ter tepiniyordu. Fakat etrafına toplanan şahitleri görünce sesindeki hâkim ifade biraz kırılır gibi oldu ve izahat vermek lüzumunu hissetti.

«Bu arabanın sahibi olan bay, on dakika önce bana ücret mukabilinde arabasına gözkulak olmamı teklif etti. Ben de bu teklifi kabul ettim. Meğer adam ne isabetli düşünmüş. Bu otomobil hırsızlarının küstahlıkları inanılır şey değil. Güpegündüz elâlemin arabasına sahip çıkıveriyorlar. Ben burada durdukça bu arabaya elini süremez. Hem şu adamı yakalayın ve biriniz de polis çağırsın!»

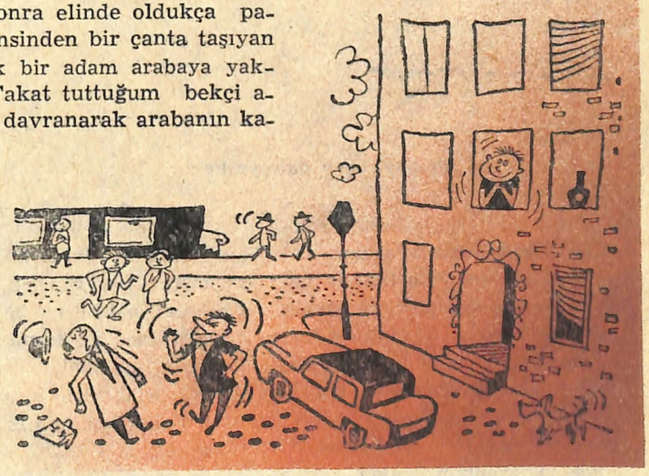

Etraftaki kalabalık sanki bu emri bekliyormuş gibi adamın yakasına yapıştılar. Birkaç kişi de polis getirmek için koştular. Fakat ben polisin gelmesini beklemedim ve apartımandan çıkarak yürüye yürüye evime döndüm.

«Yürüyerek mi dedin?»

«Evet yürüyerek.

«Peki, ya araban ne oldu?»

«Ne arabası canım? O araba benim değildi ki? Sadece bir şaka yapmak istemiştim. Ü. A.

Uçan Püroyu Gören Adam

Yazan:
Hasan Tiryaki
Tekel bayii

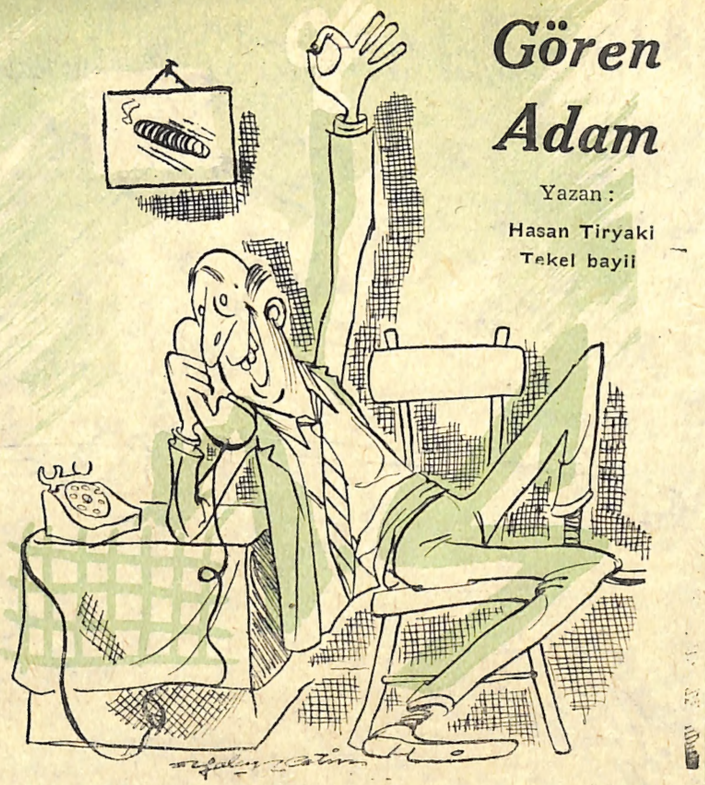

NAMİ Beye toz kondurmam. Neme lâzım, çok iyi adamdır. Yalnız palavracı da olmasa... Durup dururken bir şey uydurur. Dallandıra budaklandıra anlatır. Yemin billâh eder, uydurduğu yalana kendisi bile inanır.

Aslında çok ciddî, çok kibar adamdır. Ağzından bir tek kaba söz duyulmamıştır.

Yüksek bir memuriyeti vardı. Emekliye ayrıldıktan sonra, işi gücü de kalmayınca büsbütün atıcı oldu. Bir gün evin içinde heyecanla bağırdı:

— Uçan puro'yu gördüm!..

Karısına anlattı, gelinine anlattı. Hiç biri fazla heyecan göstermiyordu. Komşulara gitti, eski arkadaşlarına gitti, sonra teker teker bütün gazeteleri dolaştı; Uçan puroyu nasıl gördüğünü anlattı.

Bu uçan puro masalı altı ay sürdü. Kim görse Nâmi Beyi aman yine uçan puroyu anlatacak, diye fellik fellik ondan kaçıyordu. Artık bîzar olmuşlardı.

Bir sabah telefon çaldı. Nâmi Beyi istiyorlardı.

— Buyurun!.. Nami...

— Efendim, zatıâlinizi rahatsız ettik, özür dilerim. Telefonda konuşan çok nazik bir adamdı. Nâmi Bey de nezakete bayılır.

— Estağfurullah Beyefendi, bir emirleriniz mi var?.. Geçenlerde uçan puroyu gördüğümü duymuşsunuzdur. Ben o zamandanberi...

Telefondaki adam lâfını kesti:

— Bendeniz de zatıâlinizden bu mesele hakkında istirhamda bulunacaktım. Efendim, gördüğünüz Uçan puro ne cesamette idi?

Nâmi Bey, büyük bir ciddiyetle anlatmağa başladı.

— Efendim, görünüşe göre, şöyle uzaktan, otuz dokuz buçuk, kırk santim kadar boy... Vallahi Beyefendi, yalan söylemeyeyim kalınlığı da gümüş liralardan az daha genişce idi...

Burun üzerine telefondaki nâzik ses soruları söyledi:

— Öyleyse Nâmi Beyefendi, hiç durmayın, alın o puroyuuu...

Lâfın gerisini dinleyince Nâmi Beyin yüzü kıpkırmızı oldu. Hayatında hiç kimse ona bu kadar terbiyesizce bir şey söylememişti. Vay ahlâksız herif vay!..

Az sonra yine telefon çaldı:

— Nâmi Beyefendiyi rica ediyorum.

— Bendenizim efendim, buyurun...

—Beyefendiciğim, sizden bir ricada bulunsam mümkün mü acaba?

—Emredersiniz Beyefendi..

— Efendim, siz uçan puro görmüşsünüz...

Nâmi duraladı. Sakın bu da, deminki gibi hergelenin biri olmasın. Tereddütle:

— Gördüm, dedi.

— Takriben ne boyda idi Beyefendi?

Nami Bey dişlerini sıktı. Söyleyip söylememek için bir iki yutkundu. Sonra dayanamadı yine:

— Eh, uzunluğu iki karış, kalınlığı da üç dört santim kadar bir şey...

Der demez, telefondaki adam sözünü kesti:

— Zatıâlinizden bir ricam var Nâmi Beyefendi...

— Vay.. Hizmetçi ile işi pişirdin ha?..
— âvet beyim, evelallah ne emrederseniz pişiririm!..
(Necmi Rıza)

Oh çok şükür, bu adam, öbürü gibi terbiyesizlik etmemişti.

— Emredin, başım üstüne!..

Dedi. O zaman telefondaki ses:

— Zahmet olacak ama, dedi, siz o puroyu alın da...

Çat, telefon kapandı. Nâmi Bey az kalsın bayılacaktı. Bu edepsizliği yapan kimlerdi? Biraz sonra çalan telefonda, ince, cici bir kadın sesi duyuldu:

— Nâmi Bey, uçan puro ne kadar vardı?

Nâmi Bey, kadını cevapsız bırakmayı ayıp saydığı için ona da enini boyunu söyler söylemez, o ince kadın sesi de:

— Aman ne iyi, dedi, Beyefendi, siz o puroyu alın da...

Nâmi Bey, sinir buhranları geçirdi. Şikâyet edecekti ama, utanıyordu. Bereket versin yarım saat sonra Emniyet Müdürlüğünden telefon ettiler:

— Burası Emniyet Müdürlüğü.. Nâmi Beyefendi oralarda mı?

— Bendenizim efendim.

— Beyefendi size daha evvel telefon edenler oldu mu?

— Oldu efendim.

— Ne dediler?

Nâmi Beyin yüzü kızardı. Demek ki, bizde polis teşkilâtı sahiden çok kuvvetli idi. Hemen haber almışlardı. Nâmi Bey utana utana, telefonda kendisine söylenilenleri tekrarladı.

Emniyet Müdürlüğünden gelen ses yine sordu:

— Size bunu söyliyeli ne kadar oldu?

— Yarım saat kadar.

— Öyleyse beyefendi, uçan puroyu artık çıkarabilirsiniz.

Çat!.. telefon kapandı. Eli ayağı titreyen Nâmi Bey koltuğa düştü. Limon kolonyalarıyla elini yüzünü ovdu. Biraz kendine gelirken telefonun zili çaldı:

— Burası Emniyet Umum Müdürlüğü... Nâmi Beyefendi, az evvel size telefon edip yanlış bir şey söylemişler. Çok affedersiniz.

— Estağfurullah efendim.

Nâmi Bey, bu nezaketten, bu terbiyeden sarhoş olmuştu. Telefondaki adam şöyle diyordu:

— Size uçan puroyu çıkarın demişler, halbuki bu mesele, bizim salâhiyetimiz dahilinde değildir. Mâdemki memlekette hürriyet var, çıkarıp çıkarmamakta tamamiyle serbestsiniz.

Nâmi Beyi, telefonun başında baygın buldular. O günden sonra Nâmi Bey, hiç kimseye uçan purodan bahsetmedi.

H. Tiryaki

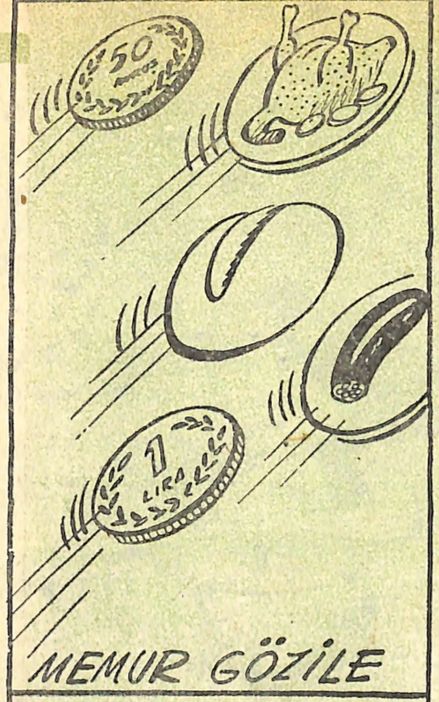

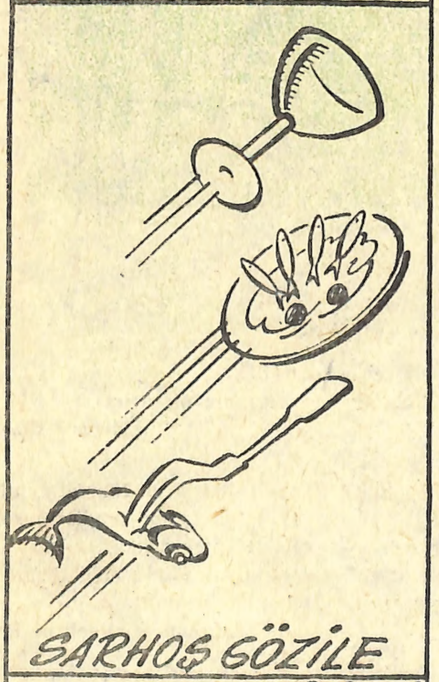

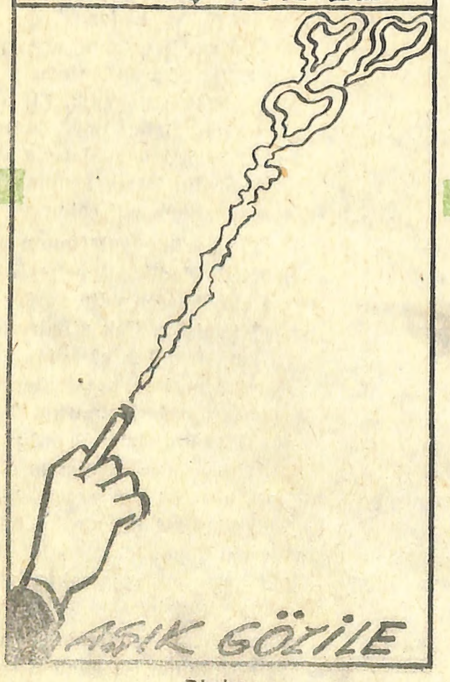

Bizde:
Uçan daireler!..
(Necmi Rıza)

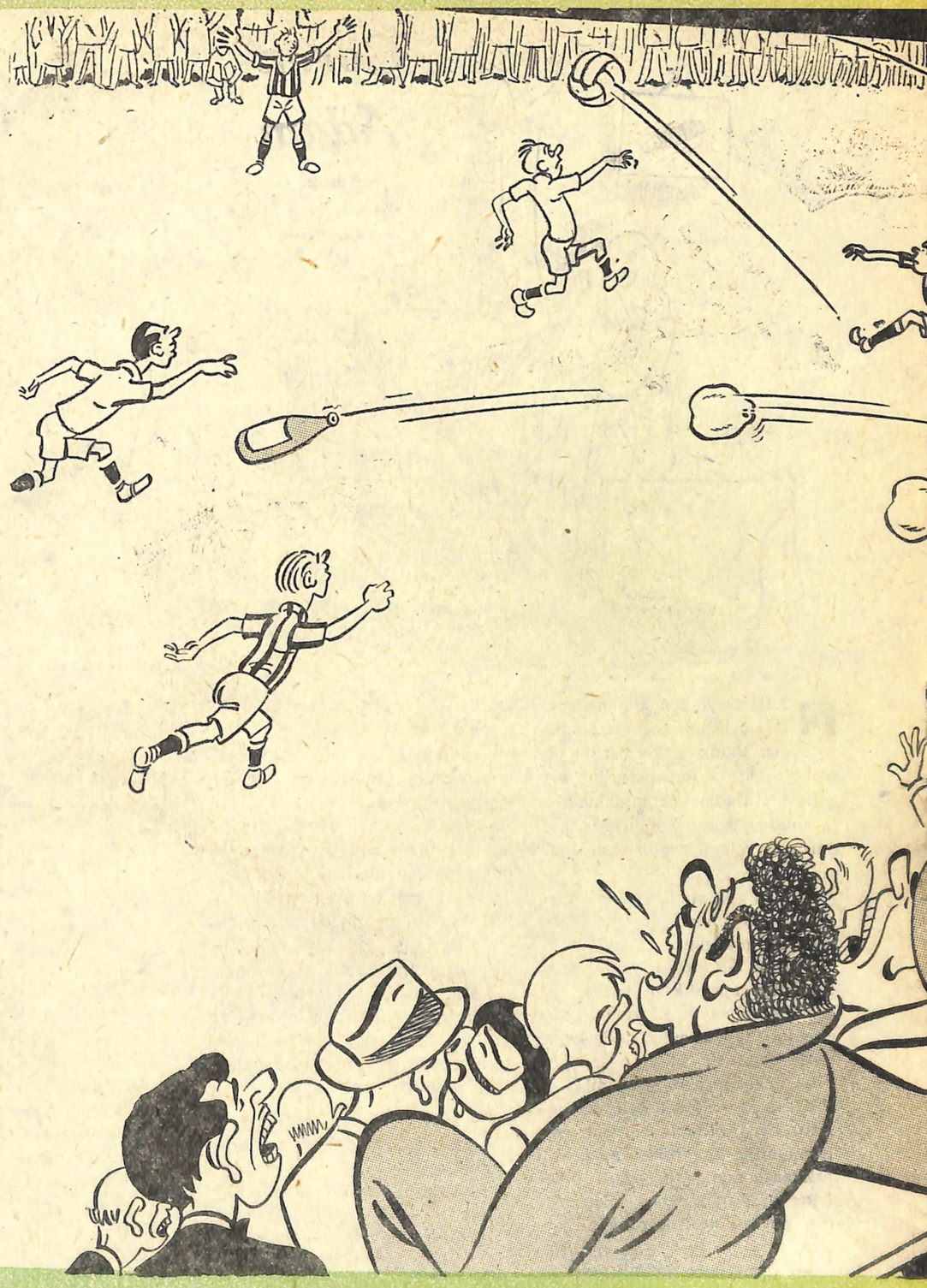

Stadyomda U

Uçan

AKIL HASTANESİNDE

Baş hekim, nöbetçi doktora sordu:

— Sabah getirdikleri adamı muayene ettiniz mi?

— Evet..

— Nasıl buldunuz?

— Gayet normal bir adam, muntazam yemek yediğini, muayyen saatte yatıp kalktığını ve her gün bir uçan daire gördüğünü söylüyor!

Takmadır her tarafın, kirpiğin, kaşın, süsün...
Kavgadan bıktı kalem, şimdi de seni övsün.
Mambo oynayan kalçan, hele yuvarlak göğsün,
Oynar omuz başların, saçındaki o bere,
Her biri ayrı ayrı birer uçan daire

Akarsın bir su gibi çay mısın, dere misin?
Atlatırsın günlerce resmî daire misin?
Yoksa benim başıma söyle bâdire misin?
Kalça, göğüs, dudaklar, yanağın vesaire
Her biri ayrı ayrı birer uçan daire.

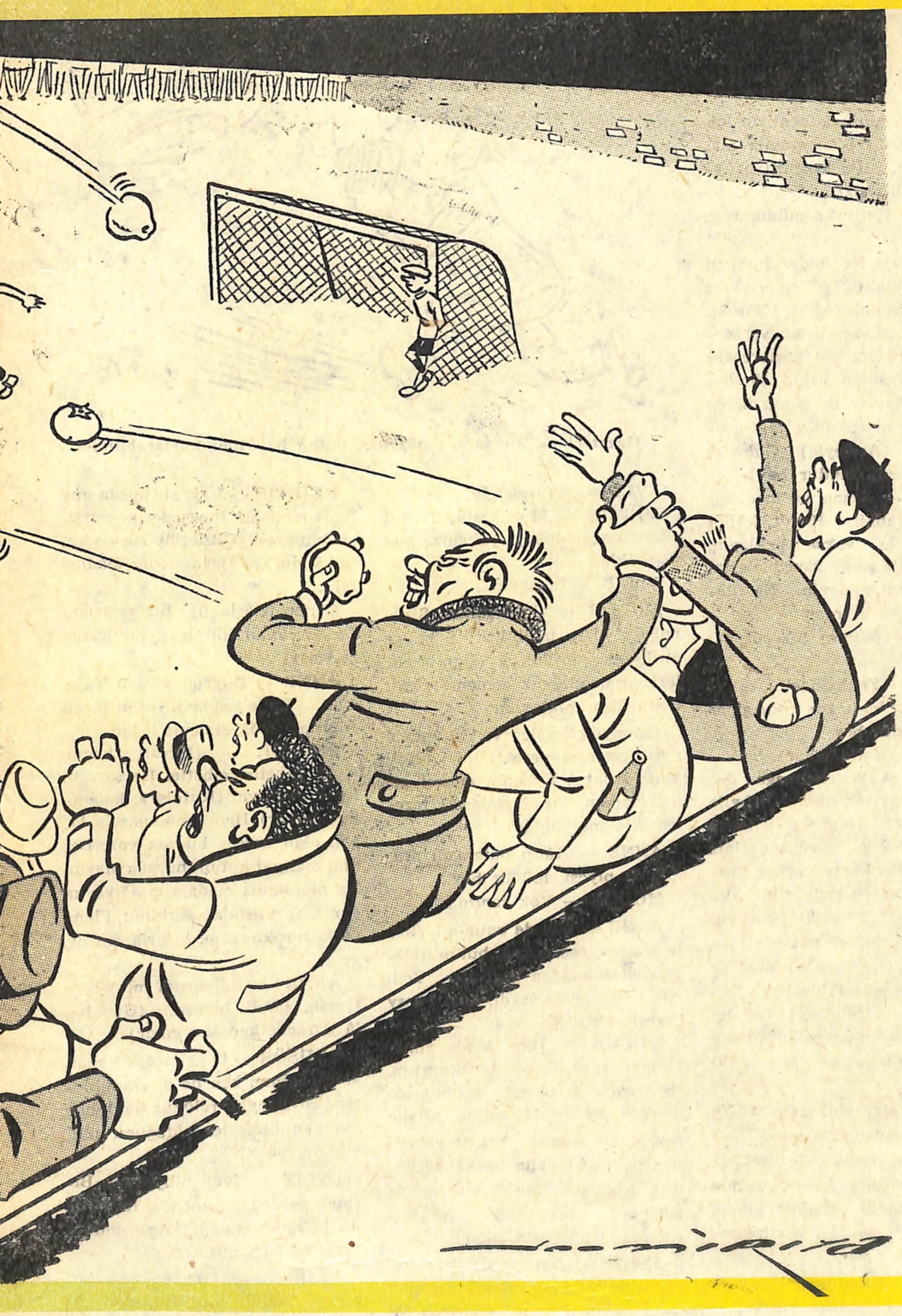

an| Daireler|

aire!

Bir uçan dairesin, tutamaz korsan bile,
Esrarını söylemem sen kendin sorsan bile,
Naylondan sutyeninle, ipekli korsan bile,
Koştuğum arkasından senelerdir boş yere,
Her biri ayrı ayrı birer uçan daire.

Astığın çamaşırlar ya ipek, ya naylondur,
Dürbünle seyrettiğim mavi kombinezondur,
Kibar dilinde külot, benim dilimde dondur.
Şişirince rüzgârlar olurlar birdenbire,
Her biri ayrı ayrı birer uçan daire.

FALAN - FİLÂN

HAYRET

Elindeki gazeteyi bırakarak arkadaşına döndü:

— Hayret edilecek şey.. Bir Fransız, uçan sigar'a binmiş bir Merihliyi gördüğünü söylemiş!

— O bir şey mi.. Ben elinde Yenice sigarası olan bir memur gördüm!

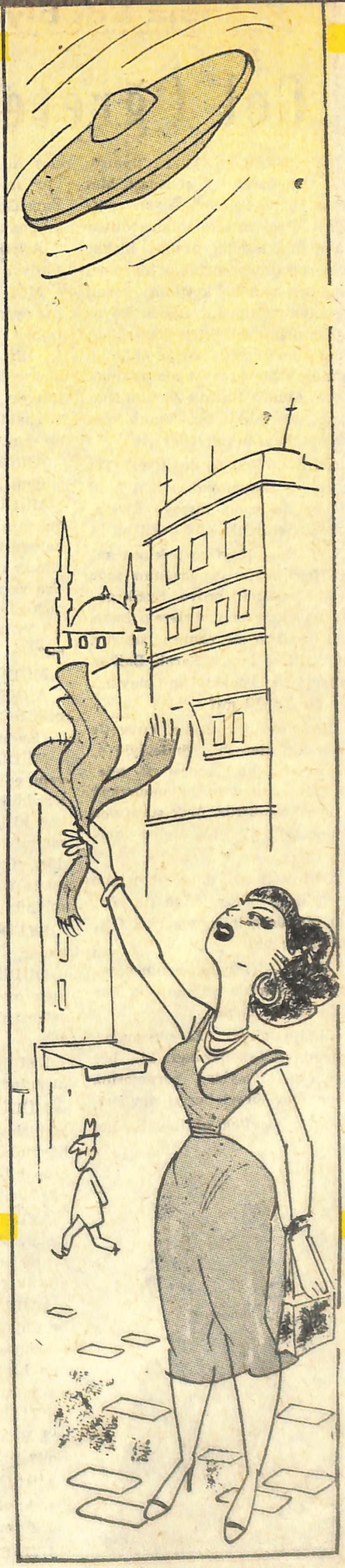

Bu gidişle:
— Taksi, Taksi!..
(Yalçın Çetin)

Gel Öğreteyim!..

BOUFFE de Galette tiyatrosunda bir artist locası. Matmazel Lylie Primevère yarı çıplaktır. Feci surette solmuş duvar kâğıdındaki delik deşiği birkaç fotoğrafla, genç artistin bir mecmua kapağından kesilmiş resmi nisbeten tıkamıştır. Locası kadar çıplak olan yeni aktris gömleğinin askılarını sıyırmış, körpe göğsünü yumuşak bir fırçayla masajlamak tadır. Annesi Phémie Goulot, hamamanası kılıklı bir kadın, onu hayran hayran seyreder.

ANA — Güç iş, değil mi? Tiyatro için boyanmak... İşin kötü sü ben de sana birşey öğretemem... Şehirdeki gibi değil bu iş.

LYLİE — Keyfine bak sen anne. Hem bugün yapacağımız sade ce bir kostümlü prova. Eksik gedik ne varsa onu söylersin bana. Asıl bacaklarım canımı sıkıyor. Şu zarif ve hoppa Sarah Balkan kadar güzel bacaklarım olaydı... Tanırsın, değil mi?

(Kapı vurulur. Lylie, kuvvetle girin der. Hemen gömleğiyle omuzlarını örter. Annesi de gelenin kim olduğunu anlamak için kapıya koşmuştur. Asık suratında hemen tatlı bir gülümseme yayılır).

ANA — Şimdi, müdür bey, şimdi. (Kızına döner, itina ile söyler) Müdür gelmiş, şekerim. Girsin mi acaba?

LYLİE — (Miyop birinin görebileceği şekilde, göğsünü bir havluyla örter) Tabii...

(Müdür girer. El sıkışmalar. Annenin telâşlı nezaketi ki, her harekette birşeylere çarpmasına sebep olur, öteyi beriyi devirir).

Müdür — (Pek sıkılmış bir hal de) Ah, sizi görmek beni ne kadar sevindirdi, bilemezsiniz madam Goulot... Hiç kızınızdan ayrılmaz mısınız siz?

ANNE — Katiyyen müdür bey, katiyyen...

MÜDÜR — Ne kadar haklısınız ayrılmamakta... (Ceplerini karıştırır) Hele hele... Hay kahrolası... Bir piyeste kendisine vereceğim rolü madmazele gösterecektim de... Aksiliğe bakın şimdi... Herhalde odamda masamın üstün de unutmuş olacağım...

ANNE — (Aceleyle) Gideyim alayım hemen,, müdür bey?

MÜDÜR — Aman ne ince kadınsınız Yârabbi!. Haydi, kâtibi buluverin de, yoksa bekleyin, «Passy çetesi» nin müsveddelerini size vermesini söyleyin... Ne demek olduğunu o anlar!

LYLİE — Mühim bir rol mü bu?

MÜDÜR — Fevkalâde!

ANNE — Şimdi, bir koşu gider gelirim, müdür bey...

(Kadın şatafatla çıkar)

MÜDÜR — Hazırlanmağa devam edin yavrucuğum... (Lylie tereddüttedir) Hoppala... Daha kaç kişiye böyle görüneceksiniz canım! (Lylie karar verir. Müdür, gûya kayıtsızmış gibi bakmağa uğraşır) Şimdiki piyesteki rolünüz size gidiyor mu bâri?

LYLİE — (Heyecanla) Hem ne kadar... Çok güzel bir rol...

MÜDÜR — (Şüpheli) Ya, demek memnunsunuz rolünüzden... İyice anladınız mı ne yapacağınızı?

LYLİE — Ha, tabii efendim. Ya ni anladım sanıyorum...

MÜDÜR — Bana öyle geliyor ki birinci perdede, hani ormanda hayduda tesadüf ettiğiniz yerde, olup bitenleri pek iyi kestirememiş bir haliniz var...

LYLİE — Anladım galiba... O bana... Beni... yani bu yüzden eserdeki ailem beni evlendirmekte güçlük çekiyorlar, değil mi?

MÜDÜR — Evet. Öyle. Ama da hə duyularak oynansın istiyorum o sahne, daha hissettirsin... Canım hiç ormanda başınıza öyle bir kaza gelmedi mi?

LYLİE — (Şaşkın) Ormanda mı? Bulonya korusu, orman mı yani? Sayılmaz mı?

MÜDÜR — Ne münasebet... Orası büyücek bir bahçedir nihayet. Orman değil...

LYLİE — Öyleyse hiç başıma gelmedi öyle bir kaza.

MÜDÜR — Ben de zaten dünkü oyununuzu görünce bu hükme varmıştım...

— Ben Merihliyim...
— Hem de evlisiniz galiba!..

Bir Fransız gazetesi, Merihlinin resmini çekene on milyon frank verecek... (Gazetelerden)

Gazeteci — Bir saniye güzelim, bütün hayatımı kurtarabilirsin!..

LYLİE — (Tasalı) Sahi mi?

MÜDÜR — Muhakkak. Tenkitçiler bundan dolayı yakanıza yapışacaklar.

LYLİE — Demeyin...

MÜDÜR — Görürsünüz. Sizde noksan olan, tabiiliktir. Sahneye girdiğiniz görülünce, olup bitenleri yaşamadığınız hemen farkediliyor. Size anlatayım.

(Kapıyı sürgüler ve sahnenin nasıl geçmesi gerektiğini tatbikatla anlatır. Lylienin annesi geldiği zaman, kız, boyalarını tazelemekle meşguldür).

ANNE — Kâtip bulamadı aradığınız piyesi, müdür bey...

MÜDÜR — Yok canım...

ANNE — Ben de onunla birlikte aradım; geçen ayın bütün müsveddelerini elden geçirdik. Yedi yüz sekiz piyes vardı, ama Passy Çetesi yoktu...

MÜDÜR — Hay Allah, şimdi aklıma geldi. Evde bırakmıştım. Hem zaten o rol pek madmazele gidecek şey değildi galiba. Allaha ısmarladık madam. Siz de yavrucuğum, şayet daha başka öğrenmek istediğiniz şeyler olursa yazıhaneye gelip beni görün... (Memnun memnun çıkar)

ANNE — (Düşünceli) Bu müsvedde hikâyesi de neydi kuzum? Oyun olmasın sakın? (Kızına) Ne o? Yeniden mi boyanıyorsun? Çok şey... Ruj sürdündü ya demin!..

LYLİE — (Henüz boyanmasını bitirememiştir) Ruj mu? Amma gözün var ha...

ANNE — Çok fazla boya sürüyorsun. Neydi sana anlattığı? Rolün mü?

LYLİE — (Kısaca) evet.

ANNE — Zor yerini mi öğretti?

LYLİE — Hıı.. Çok zordu.

ANNE — Rolün yorucu galiba senin...

LYLİE — Biraz öyle gibi...

(Kapı açılır, rejisör, teklifsiz bir halde içeri dalar)

REJİSÖR — Vay, siz burda mıydınız madam? Rica ederim rahatsız olmayın. (Gözlerine sürme süren Lylie'ye) Devam edin madmazel...

(Anne telâşlanır. Bir vazo kırar. Esvapları düşürür, bir iskemle verir)

ANNE — Buyrun mösyö Talemah... Lylie'ye makiyajını nasıl yapacağını öğretmeniz lâzım.

REJİSÖR — (Fırsatı kaçırmaz) Elbette, elbette. Herşeyi bilecek değil ya. (Kutulara, kalemlere bakar) Hem madmazele lâzım olan herşey burada yok. Benim makyaj kutum burada olaydı. Ne olursunuz madam, aşağıya kadar iner misiniz? Kutumu Flanco'ya bırakmıştım, hazırlansın diye...

ANNE — Gidiyorum mösyö Talemah, şimdi, hemen... (Güç belâ daracık kapıdan çıkar).

REJİSÖR — O gelinceye kadar, yavrucuğum, ben de düşündüklerimi söyliyeyim rolünüz hakkında aksayan birşeyler olduğunu biliyor musunuz?

LYLİE — Evet, biliyorum. Birinci perdede, ormanda hayduda rastladığım zaman. Ama müdür bana işi izah etti.

REJİSÖR — (Bir an şaşalar, sonra) Müdür mü? Ha, evet. Ama ben size birinci perdeden değil, ikinci perdeden bahsediyorum. Genç Arangsor kontu sizinle evleniyor, değil mi? Hatanıza rağmen. Düğünün ertesi günündesiniz. Tam sahneye giriyorsunuz ama, seyirci sizin girişinizden olup bitenleri anlıyamıyor. O ifadeyi vermek lâzım...

LYLİE — Ama...

REJİSÖR — Sizde bebek oynayan bir kızçocuğu hali vardı. Asıl iş o değil ki... Zaten, tabii bilemezsiniz. Evlenmediniz ki daha... Size anlatayım... (Kapıyı sürgüler)

LYLİE — Sizi temin ederim mösyö...

REJİSÖR — Hadi hadi, pamuk

kedim benim. Teminata hacet yok. Bundan hoşlanıyorum mu sanıyorsun yoksa? Ne münasebet. Vazife... ne yaparsın...

(Evvelki öpüşme sahnesi tekrarlanır. Anne döndüğü zaman Lylie'nin makiyajı bir yeni ressamın tablosu kadar karmakarışıktır).

ANNE — (Oflayıp puflayarak) Hay öldüm. Peşinden koşamam artık...

REJİSÖR — (Hayret taklidi yapar) Nasıl, Flanco size makiyaj kutumu vermedi mi?

ANNE — Ne gezer efendim. O filâncaya vermiş, filânca falanca ya, o da feşmekâna yollamış. Şayet bu akşam kutunuzda tek boya bulursanız, talihinize sevinin...

REJİSÖR — Ama bu saygısızlıktır ya... Gel de arkadaşlara yardım et bakalım bu şartlar altında. Hemen koşayım... (Telâşla çıkar).

ANNE — Böyle duracak değilsin ya hep? Nedir bu suratının hali?

LYLİE — Hiç sorma anne... Herşeyi yeniden yapmam lâzım. (Yüzünü siler. Kapıda saygısız bir göz belirir. Kapı aralanır, yavaş yavaş açılır. Sonra mütehakkim bir ses çağırır:)

LİXİDOR — Madam Goulot.. Lütfen bakar mısınız, madam Goulot...

ANNE — (Geri döner) Kim o beni çağıran? Ha, siz misiniz mösyö Lixidor—

LİXİDOR — Madam, bekleme salonunda tanıdıklarımdan bir gazeteci sizi bekliyor...

ANNE — (Heyecandan tıkanırcasına) Beni mi? Beni mi? Gazeteci mi?

LİXİDOR — Evet madam. Kızınız hakkında konuşacakmış.

ANNE — Şimdi geliyorum...

(Telâşla çıkar. O çıkar çıkmaz da, bıraktığı boşluktan Lixidor girer)

LİXİDOR — Merhaba, sevgili kız...

LYLİE — Merhaba mösyö Lixidor.

LİXİDOR — Sizi yalnız bulduğuma memnun oldum doğrusu: size eserin bir yerinin nasıl oynanacağını tarif edecektim...

LYLİE — (Sıçrayarak) Ne? Siz de mi?

LİXİDOR — Nasıl siz de mi? Şu birlikte oynıyacağımız üçüncü perdeye dair...

LYLİE — Hani şu, kocamı sizinle aldattığım sahne mi?

LİXİDOR — Tabii ya... Hiç de olmuyor, ama hiç. Tekrarlayalım bir kere. Ben sizin âşıkınızım, siz de... anlatayım size...

(Gider, kapıyı sürgüler)

LYİLE — (İsyan eder) Yo, ama bu kadarı da fazla artık.

LİXİDOR — Sevgilim, beni red dederseniz, sinirlenirim, sonra oynıyacağınız sahne berbat olur.

(Lylie yenilmiştir. Sahnenin kendisine izah edilmesine razı olur. Sonra Lixidor, sevinçten eteklerı zil çalarak savuşur)

ANNE — (Geri gelir) Ay, daha hâlâ boyanman bitmedi mi? Az sonra seni çağıracaklar, haberin yok galiba...

LYLİE (Hiddetle boyanmağa koyulur) Eğleniyorum sanıyorsan...

ANNE — Lixidor'un dostu olan gazeteci hoş çocuktu. Hakkında herşeyi sordu, öğrendi. Hattâ kendisini ne vakit kabul edeceğine kadar... Giderken de öyle güzel lâflar etti ki: «Madam» dedi bana, «Kızınızdan önce sizi tanımak bence bahtiyarlıktır. Bir inciyi ele geçirmeden, onu hâsıl eden sedefi görmek zevki iki misline çıkarır» dedi...

(Lylie nihayet giyinmiştir. Kapıya hafifçe vurulur. Eserin yazarı girer)

YAZAR — Hazır mısınız kızım?

LYLİE — Evet, efendim.

YAZAR — Sahneye çıkmadan evvel size umumî mahiyette bazı şeyler öğretmek istiyordum da..

LYLİE — (Dehşetle) Katiyyen olamaz. A, yo, imkânı yok olmaz. Bana her nokta açıklandı. Eğer öğreteceğiniz birşey varsa onu da anneme öğretin...

(Der ve çıkar).

— Xanrof'tan —

Gravyer peyniri mucidinin heykeli.

— Fransız —

Hüsnü - kuruntu

Merihli kadın — Eyvah, kocam geliyor!..

Merihe Kaçırılan Kız!

Aşağıdaki yazı, Merihe kaçırılan Bayan Şadiye Şatifilli tarafından anlatılmış ve kıymetli edibimiz Ahmet Kaçarî'nin kan damlayan kalemiyle yazılmıştır.

Anlatan: **Şadiye Şatifilli** Dinleyen: **Ahmet Kaçarî**

KAÇIRILMAYA hiç te yabancı değilim. Şimdiye kadar iki defa imam, beş defa dolmuş şoförleri, üç defa da jandarmalar kaçırdı. Ama hiç biri Merih'e kaçırıldığım gibi olmadı.

Vakit gece yarısını geçiyordu. Bu kış için parasını yatırdığım kömürü «Kömür Tevzi ve Satış Müessesesi »ancak gelecek seçimlerin olacağı 1958 ağustosunda vereceği için, yatağın içine büzülmüş tir tir titriyordum. Gözümü uyku tutmuyordu. Böyle zamanlarda daima yaptığım gibi, Kasım Gülek'in beyanatı olan gazeteden bir parçayı suda ezip içtim. Yarı baygın halde uyumuşum. Uykumun arasında, kuyu içinden gelir gibi bir ses duydum:

— Ey Şadiye Şatifelli!.. Sesimi duyuyorsan cevap ver.

Sutyenime kadar titredim.

— Duyuyorum... Sen kimsin?

Diye sordum.

— Ben Güneş İmparatorluğundan Merih'li Gökler hâkimi Apti'yim. Sana, dolmuşla beş milyon senelik bir mesafeden sesleniyorum.

Ses yabancı değildi.

— Dalga geçme benimle!..

Dedim.

Ses cevap verdi:

— İnan bana... Ben şimdi bulut oldum. Seni uçan puroya bindirip Merih'e getireceğim.

Sesi ayan beyan duyuyordum. «Rüya değil bu, ayniyle vâki» idi.

— Necisin? Ne iş yaparsın?

Diye sordum.

— 113 yaşındayım. Paramın, mallarımın sayısını bilmem. Sana Merih'te beyaz peynir ticareti yaptığımı söylersem servetim hakkında bir fikir edinirsin.

Kollarımı açtım:

— Gel, kaçır beni öyleyse Merihli Apti, dedim.

— Gözlerini yum...

Dedi, yumdum. Yüklüğün kapısı açıldı. Suratımda Apti'nin anason kokulu nefesini duydum.

— Kapıda feza gemisi bekliyor, dedi ,uçan puroya binerken korkmaman için gözlerini bağlayacağım.

Gözlerimi bağladı. Az sonra feza gemisinde idik. Üç defa:

— Uç baba Apti!..

Diye bağırdı. Bir sarsıntı, bir gürültü oldu. Uçmağa başladık.

— Şimdi Radarı çalıştırıyorum, sıkı dur, dedi.

Hayatımda böyle hız hiç görmedim. Birden büyük bir infilâk oldu. Kendimi kaybetmişim. Gözlerimi açtığım zaman Gökler hâkimi Apti ile beraber bir ağacın tepesinde bir dala asılı kalmıştık.

Bana o zamana kadar hiç görmediğim dolma gibi bir cıgara verdi.

— Çek bir nefes! dedi.

— Bu nedir?

Diye sordum.

— Atomik tabanca mermisi, dedi.

Derin bir nefes çektim. Artık bulutların üstünde idim. Çok geçmeden Merihe geldik. Apti:

— Artık burası bizim imparatorluk!.. dedi, kimse karışamaz bize...

Sanki yer depremi olmuş gibi her taraf yıkıktı.

— Ey Gökler hâkimi Apti!.. dedim, ben Merihi cennet gibi bir yer sanırdım. Halbuki İstanbuldan hiç farkı yok. Yoksa başka yıldızlardan düşmanlarınız atom bombası mı attılar?

— Hakkın var nonoşum, dedi, şehircilik mütehassısı Profesör Prosta inat olsun diye beybabam buralarını bu hâle koydu. Sen şu atomik cıgaradan hele bir nefes daha al... Her taraf cennet gibi görünür.

Atomik cıgaradan derin bir nefes çektim. Kulağıma sesler dolmağa başladı. Sesler gittikçe yaklaştı. Bir çok çocuk ellerindeki boruları öttürerek, trampetleri çala çala geliyorlardı.

Dattiri dattiri dattiri dam...

—Bunlar ne Apti?

— Bunlar yavru kurt... Yarın uhuvvet bayramı var, ona hazırlık yapıyorlar. Borularla trampetler, üstlerindeki elbiseleri bir sene dolapta naftalin serpip saklarlar. Uhuvvet bayramından uhuvvet bayramına elbiseleri temizler, giydirirler, boruları parlatırlar. Böylece İstiklâli ellerine emanet edeceğimiz yavru kurtlar sağlam bir nesil hâlinde yetişir. Çek bir nefes daha...

— Apticim karnım acıktı.

Apti bir hap uzattı:

— Şu hapı yut, karnın doyar, dedi.

— Siz yemek yemez misiniz?

—Bizim medeniyetimizde yemek tarihe karıştı. Kasabın, manavın, bakkalın, çakkalın nazını çekmektense hapı yutmağı tercih ettik. Bizden evvelkiler yemek yerine sandöviç, simit yiyorlarmış. Merihte üç tarihî devir vardır. Taş kazık devri, Cilâlı kazık devri, Yağlı kazık devri, bir de

Bir Merihlinin centilmenliği

BABA MİRASI

YAZAN: ALİ YAZMIŞ ÇİZEN: MİM UYKUSUZ

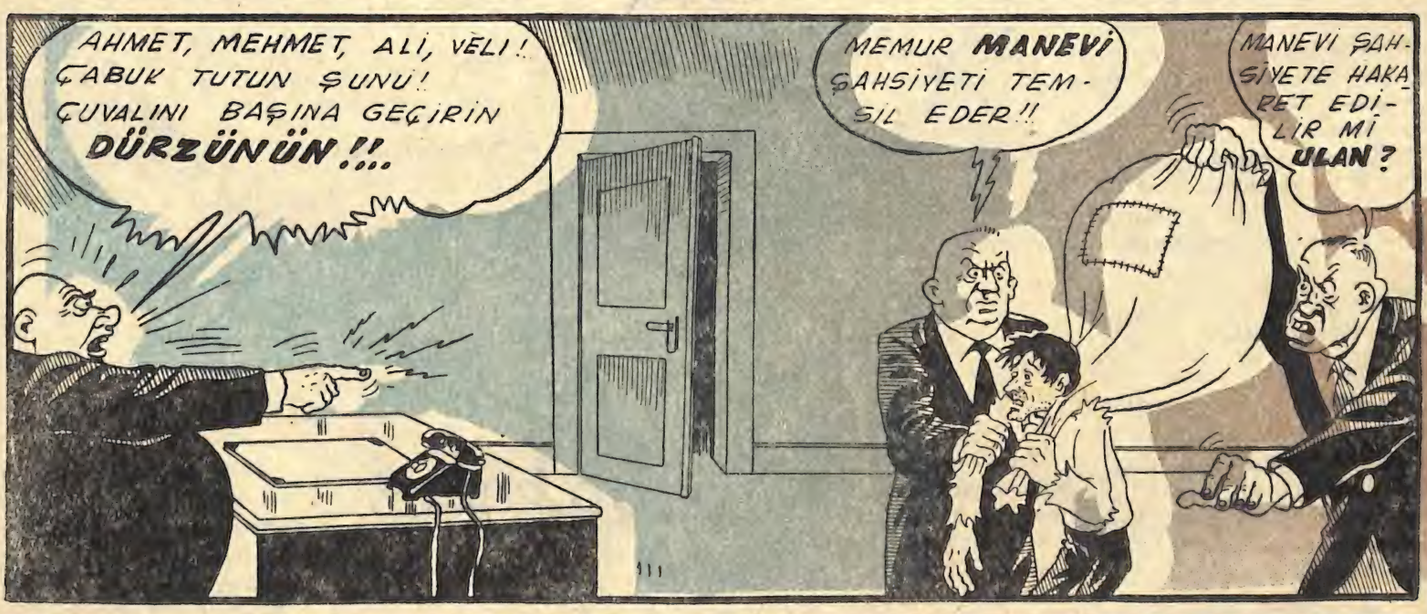

(Devamı var)

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan: İlâllah şerrinden

Hayır cemiyetleri menfaatine, üç şarkılık kosnerler için üç yüz lira gibi küçük ücretler karşılığında sevabına konserler veriyordum. Eğer, bir akşam, sahnede şarkı söylerken, dinleyiciler arasında Uskur Recebi görmeseydim, hayatım bu düzen üzerine sürüp gidecekti.

Uskur Recep bizim mahallenin çocuğudur. İmamın oğlu, Aytenin de ağabeyisi... Ameliyat geçirip cinsim cibilliyetim bozulduktan sonra, bu oğlana karşı içimde bir tuhaf hisler duymağa başlamıştım. Sahnede tarihî Türk müziğinden, Bekir Ağa'nın ağır bir şarkısını rezil ediyordum. Birden öndeki masalardan birinde Uskur Recebi görmiyeyim mi? Elim ayağım kesildi. Yüreğim hop etti.

Şarkı bittikten sonra, garsonla Uskur Recebe haber yolladım, fazla içmişti. Zaten onun ayık olduğunu gören bulunmaz. Sallana sallana yanıma geldi.

— Merhaba Bayramiye Abla... Kıyak gaco olmuşsun be!.. İmanım, biz seni sapına kadar erkek bilirdik be!.. Kim derdi ki böyle kitap gibi karı olacaksın... ha?..

— Oldu işte Recep!..

Recebi localardan birine aldım. Karşı karşıya geçtik içmeğe başladık. O gece, şarkı için beni bekliyen gazinolara telefon ettim:

— Meşru mazeretime binaen gelemiyeceğim!..

Uskur Recebi gördükten sonra dünya umurumda değildi. Sevgili Huri Beyin yerine koyabileceğim tek erkek ancak Recep'ti.

— Niçin beni arayıp sormadın Recepciğim?

— Nasıl sorayım be abla... Kodesten daha yeni çıktım. Şoforluk ehliyetimi de aldılar.

— Neden?

— Neden olacak!.. Geçen sene Maslak'tan geçerken arabayı bir kavak ağacının tepesine çıkardım. İki heriflen bir de kıyak karı vardı içerde. Kadın kilotundan ağacın dalına asılı kaldı. Naylon ama sağlam kilotmuş, neme lâzım. Ondan soracığıma, anam, can kaybı yok ama, saroş diye aldılar ehliyeti. Bu sefer kaçak başladım çalışmağa... Eski bir fotoğraf vardı. Arabanın fireni tutmazsa n'aparsın? Bereket müşteri yoktu. Bir duvara çarpınca bizim Ford'un reklâm gibi; duvara resmi çıktı. Benim bi huyum vardır abla..

— Abla deme, bana Recep!..

— Ne diyeyim?.. Emret öleyim be yoluna!.. Uskur Recep, senin gibi erkek karının yoluna kurban olsun!..

— Bayramiye de!..

— Eyvallah!.. Derken... Ne diyordum, ha benim bir huyum vardır, huyumu seveyim, bir kaza yaparken çok dikkat ederim hani... Öyle biçimsiz yerlere toslamam... Hani ağaçsam bile, şerefimle mütenasip bir ağaç olmalı... Duvara çarpıcam deyil mi, temiz bir duvar olmalı. Ne kadar saroş olsam burnumun ucunu bilem görmesem, üstünde «buraya işemek eşeklere mahsus» yazılı bi duvara çarpmam...

— Zevk sahibisin de ondan...

— Dii mi ya!.. Bir akşam Taksimden doldurdum arabayı... Kelleyi çekmişim, sarı kıza da yumulmuşum.

— Sarı kız kim?

— Aspes!..

— Ne demek o?

— Senin ağzın da süt kokuyo be!.. Aspes, yâni püf be!..

— Püf nedir Recep?

— Esrar be imanım...

— Eeee?

— Masdordum. Hava da, öyle güzel ki... Maslaktan Boğaza aşağı iniyoruz. Denize baktım, çarşaf be!.. Güneş te karşıdan batıyor. Coştum be Bayramiye!.. Dedim ulan Uskur Recep, uç şuradan aşşâ be!.. Uç be Recep!.. At kıçında sinek gibi yaşayıp ta, bu ölüsü kandilli dünyada ne bulacaksın. Kırdım direksiyonu... Ver ettim tepeden aşşâ... Sulara gömüldük... Heyecanla sordum:

— Eeee? Sonra?

— Sooracığıma söyliyim. Kodesi boyladık işte. Dinim rabbena hakkıyçin, içerisi buradan rahat be... Anlayacağın, bi sene rampaladık. Şimdi hürriyetimi de aldılar.

— Hürriyetini mi? Ne hürriyeti?..

— Şoforluk hürriyetimi?...

— Haa!.. Hüviyetini... Yani şoförlük hüviyetini, ehliyetini mi?

— Aldılar ya... Senin şofor dediğin anasından şofor doğmaz ya.. Asıl tecrübeyi şimdik kazandık, bu sefer de ehliyetimi aldılar.

Uskur Receple gece yarısına kadar içtik. Ayrılırken, Recebe beş yüz lira verdim.

— Merak etme Recep, dedim, benim san'atsever tanıdığım çok dostlarım var. Onlara söylerim, ehliyetini geri alırsın.

— Yaşa be hayatım!.. dedi.

— Yarın gece beklerim Recep! dedim.

Recep ayrıldığı zaman, içimden bir şeyin koptuğunu hissettim. Sonra içeri gidip baktım, içimde kopan, kombinezonumun askısı imiş.

Uskur Recep her akşam geliyor, yiyor, içiyor, yüz, yüz elli lira da diş kirası alıp gidiyordu. Onun o afilli hali çok hoşuma gidiyordu. Şarkıcılık yani hânendelik hayatında, pek çok san'atsever nüfuzlu adam tanımıştım. Bir gece yarısından sonra, bu mühim şahsiyetlerle oturup içerken, Recep adında bir şoför akrabamın şoförlük ehliyetini aldıklarını söyledim. Masada oturan dört mühim adamın dördü birden not etti.

Bu konuşmanın hemen ertesi günü, Recep ehliyetini geri almıştı. Amma bir türlü çalışmıyordu. Benden hazır yemesi hoşuna gidiyordu. Bir akşam tepem attı:

— Recep, dedim, ben seni erkek diye seviyorum. Halbuki sen jigolo gibi yaşamak istiyorsun...

Suratımda bir tokat şakladı. Gözlerimden şimşek çaktı. Elimi yüzüme götürmeğe kalmadan bir bir daha tokatı indirdi. Yere yuvarlandım. Ağlamağa başladım. Recep:

— Ulan bana cigolo diyecek olanın ben...

Diye kantarlıyı basıyordu. Hiç sesimi çıkarmadım. Recep hışımla çıkıp gitti. Ben için için ağlıyordum. Recep beni döğerken yalnız bir garson görmüştü. Garson yanıma geldi:

— Üzülme abla!.. diye beni ayağa kaldırdı. «Açılırsın!» diye bir kadeh de rakı verdi. Ben hiç konuşmuyordum. Garson boyuna anlatıyordu:

— Ben sizin kadar utangaç hanende görmedim. Yirmi beş senedir bu meslekteyim. Bunda üzülecek ne var? Her halde siz bu hayata alışmamışsınız. Ama, yavaş yavaş alışırsınız. Biz buralarda değil sizin gibi iki üç tokat, tekme yumruk dayan yiyen ne meşhur şakrıcılar gördük... Hele bir Sahire Sesli vardı, adını duymuşsunuzdur. Şimdi turnede. Her akşam, ama her akşam bir herifte burada dayak yerdi. Herrif, kadının saçlarını bileğine dolar, Allah yarattı demez, ağzından burnundan kan getiresiye dayak atardı. O dayak attıkça, Sahire Sesli, herife etek dolusu para yedirirdi. Hem de Sahirenin arkasından ne beyler, ne zenginler koşardı. Hepsine boş verir, ille bu izbandud gibi herife biterdi.

Garson.. galiba haklı idi. Dayak da yedikten sonra bütün kadınlık vasıflarım tamamlanmıştı. Uskur Recebi daha çok, delicesine sevmeğe başlamıştım. Ben erkekliğim zamanında yumuşak, sessiz bir adamdım. Şimdi sevgili karım Huriciğimin neden benden kaçtığını daha iyi anlıyorum. Halbuki Huriye -benim karım iken ne kadar kaşınırdı. Kimbilir, onu eşek sudan gelinceye kadar döğmüş olsaydım belki de belki değil muhakkak, aile saadetimiz bozulmıyacak, sevgili karım mes'ut aile yuvasını bırakıp kaçmıyacaktı. Dayağın aile saadetindeki yerini şimdi daha iyi anlıyorum.

(Devamı var)

Rahat Uyuyor!

Çünkü, kendisi hayat, evi yangın, gemisi ve otomobili kazaya karşı sigortalı.

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi, en müsait şartlarla sigortalar.

Telgraf: İmtiyaz — İstanbul — P. K. 946 Galata

Dünya Mizahında Uçan Daireler

YAZISIZ

-OOOH... UÇAN DAİRELERE BAK...
-EVET, ZAVALLI BİR KOCANIN BAŞINDAN UÇAN DAİRELER!..

UÇAN PURODAN SONRA:
-BAY KOMSER, BİR İRANLI GELDİ, UÇAN NARGİLE GÖRDÜM DİYOR!..

-EYVAH... UÇAN DAİRELER!..

AYDABİR

Aralık sayısında:

Beş Suale Beş Cevap:

Kendi el yazıları ve kendi imzaları ile:

Peyami Safa * Falih Rıfkı

Uçan Daireler!

Var mı? Yok mu?

Üç büyük ilim adamımızın fikirleri:

Profesör Salih Murat Uzdilek

Profesör Nusret Kürkçüoğlu

Astronomi enstitüsü müdürü

Profesör W. Gleissberg

CRAFİKA

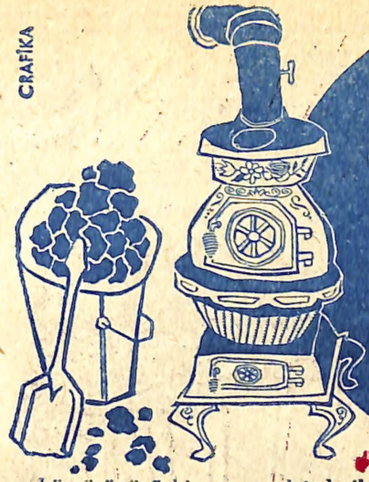

Kışın, rahat edebilmek için...

kömürünüzü bir an evvel tedarik ediyorsunuz.
Evinizin iyi ısıtılması şarttır. Fakat, fena havalara karşı koyabilmek üzere içinizin ısınması da bunun kadar mühimdir.
Sabah, akşam kahvaltılarında kalorisi ve A,D vitamini bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyiniz.
Tariflerimize göre de, SANA ile nefis bisküiler ve pastalar hazırlayınız.

Küçük, büyük herkes için

Sana

Kahvaltılık Margarin.
Hakikî bir enerji kaynağıdır.

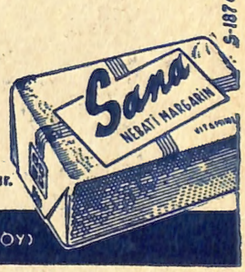

UNİLEVER-İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

S-187a

Muayyen zamanlardaki sancılara karşı...

... kininli GRİPİN başarı ile kullanılır. GRİPİN, baş, diş, adale, sinir, lumbago ağrılarını teskin eder, romatizma ve siyatik tedavisinde faydalıdır.

BAŞ VE DİŞ NEZLE GRİP

GRİPİN KİNİNLİ GRİPİN GRİPİN

KİNİNLİ

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Gripin mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

Süratle hazmolur ve derhal tesirini gösterir.

bir buçuk milyon liralık 1954 İKRAMİYE PLÂNINA İLÂVE

1 ÇEKİLİŞTE **6000** ALTIN

1 KİŞİYE **3000** ALTIN

Hesabınızda daimi olarak en az 150 lira bulundurunuz

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D.65

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

— Ne?... Yerdekiler bitti de göktekiler mi başladı şimdi?...